

On saatus kaugele mind ära viinud
ja maha jäänud kallid koduke
;;kus lapsepõlves ringi olen jooksnud
ma üle nurme üle aasade;;

Need haljad põllud kuldsed rukkiväljad
ei unune mul meelest iialgi
;;ma kuulen kuidas kohisevad metsad
nad kutsuvad mind koju tagasi;;

Mu armsam minust kaugele on jäänud
kes vallutas kord minu südame
;;ei tea kas säravad veel tema silmad
kui jõuan ükskord koju tagasi;;

Nii tasa kohisevad kevadtuuled
nii tasa tuksumas on neiu rind
;;ja ainult talle sosistavad huuled
nad küsivad – kas armastad sa mind;;

Nüüd rändab üksi võõrsil laias ilmas
ja sünges pilves tihti päikene
;;kuid kodukoht mul ikka vaimusilmas
ei lapsepõli meelest unune;;